

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 8, 18 – 22

Text: Mt 8, 23 – 27 *Vstoupil na loď a učedníci ho následovali. V tom se strhla na moři velká bouře, takže loď už mizela ve vlnách; ale on spal. I přistoupili a probudili ho se slovy: "Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!" Řekl jim: "Proč jste tak ustrašení, malověrní?" Vstal, pobrožil větrům i moři; a nastalo velké ticho. Lidé užaslí a říkali: "Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?"*

Vezmeme to trochu zeširoka. Už ve 4. kapitole Matouš píše: Ježíš chodil po celé Galileji... a velké zástupy z Galileje, Desetiměstí, z Jeruzaléma, Judska i ze Zajordání ho následovaly. Když spatřil zástupy, vystoupil na horu. Pak celé tři kapitoly káže na hoře a v 8. kapitole, když konečně sestoupil z hory, tak zase: šly za ním velké zástupy. A tak uzdravoval. Hned pod horou nějakého malomocného, pak v Kafarnaum ochrnutého setníkova sluhu, pak v domě Petrově jeho tchýni a pak už byl večer, a lidi pořád chodili: z mnoha posedlých vyhnal zlé duchy a všechny nemocné uzdravil. Prostě všechnu tu práci s uzdravováním si bral na sebe a statečně to nesl. A Matouš dodává, že se tak splnilo proroctví: On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl. Muselo to být hrozně vyčerpávající: Představte si, že celý den mluvíte s nějakými posedlými, kteří jsou duchem mimo, s lidmi, kteří si stále naříkají, co je trápí a bolí, tak už toho večer máte opravdu dost. A když pořád těch lidí neubývalo a Ježíš stále viděl kolem sebe velké zástupy, které jej ne a ne opustit, rázně rozkázal odjet na druhý břeh. Už se možná těšil, že si oddechne, že složí hlavu na lodi a trochu se prospí. Ale než stačil nasednou na loď, přišel následující člověk se slovy: „Mistře, budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ A Ježíš odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil...“ A když už už chtěl Ježíš odplout, jiný z učedníků mu řekl: „Pane, ještě ne, ještě mi dovol napřed odejít a pochovat svého otce.“ Ale Ježíš mu řekl: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé! Ale hlavně už nastup, když mě chceš následovat!“ Konečně Ježíš vstoupil na loď a učedníci ho následovali.

Evangelista Matouš se tak zaměřil na otázku následování, že to slovo užívá skoro všude. Zástupy Ježíše následují, až pronásledují, jednotlivci chtějí Ježíše následovat, a učedníci ho skutečně následují. Jenže ono to následování, a to chce právě Matouš svým vyprávěním říci, to následování není žádná sranda. A hlavně, lidi o tom mají hodně zkreslené představy.

Třeba zrovna ten zákoník. A klidně si představte dnešního právníka. Ten, ať řekne cokoli, tak ho to uživí. Navíc má ve věcech jasno, protože na všechno má odpověď. Na všechno existuje nějaký paragraf nebo alespoň veršiček z bible. A dál už jen samá pozitiva a sociální jistoty. Ale s Ježíšem o to všechno přijde. Ježíš není ani zrzavá chytrá liška ani žádný pták, který má svoje hnízdo jisté. Syn člověka prostě nemá, kde by hlavu složil.

Následující případ je podobný. Člověk, který chce pohřbít otce. Ano, často se jedná o první kontakt s Ježíšem, že někdo chce pochovat otce. Ale Ježíš tu taky není od toho, aby dělal jen pohřby. A má-li si člověk vybrat mezi pohřbem, byť by byl církevní a následováním živého Krista, tak je myslím lepší to následování.

Evangelista Matouš tu schválně neuvádí na scénu takové sobecké postavy, jakože třeba koupili ves, nebo pět párů volů, nebo ještě primitivnější výmluva, že se jen oženili. On tu představí člověka, který je morálně na výši, protože chce pochovat svého otce, kterého miloval. Služba zemřelým je jistě z morálního hlediska důležitá, ale Ježíš je živý a zrovna se vydává na nějakou dobrodružnou plavbu. A dotyčnému tazateli doporučuje: „Následuj mě a nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé.“

Poté vstoupil na loď a učedníci ho následovali. Pravděpodobně jste už každý někdy vstupovali na loďku, takže víte, o čem mluvím. Když uděláte krok ze břehu do lodi, tak najednou to s vámi zahoupá. Najednou ztratíte pevnou půdu pod nohama a zavrávoráte. A musíte udržovat balanc, jinak skončíte ve vodě. Není to jako běžná chůze po pevné zemi. Je potřeba věřit, že vás ta loď unese. Je třeba se na to spolehnout a udělat ten odvážný krok. Není to úplně snadné, ale zároveň to není ani nemožné. Jen člověk musí překonat strach, protože loďka se houpá. Podobné je to třeba s letadlem. Když nemáte víru, že je letadlo schopné letět, tak do něj nenastoupíte.

A to je přesně ten obraz následování Krista, jaký Matouš zamýšlel. Víra je svým způsobem odvaha. Odvaha důvěřovat něčemu, co nemám sám plně pod kontrolou. Je to spolehnutí na někoho jiného.

Mluvil jsem zatím o tom prvním kroku, když člověk nastupuje do lodi. Ale když odrazíte od břehu a dostanete se na hloubku, je to ještě riskantnější. Anebo zábavnější – jak to kdo bere. Pro někoho už jen vědomí toho množství vody může být děsivé. A já pochopitelně nemluví o skutečné plavbě, ale o duchovních věcech. O moři zla, kterého je svět plný až je div, že se někdo díky víře udrží vůbec na hladině.

Ale může to být ještě horší. Může přijít bouře. Turbulence. Krize. Bezvýchodná, beznadějná situace. Bouře se na vás oboří, lidé se na vás oboří, bouře se vám snese na hlavu, někdo vám omlátí o hlavu to, s čím jste se tak namáhali. A zatmí se vám před očima, člověk si najednou zoufá, učedníci panikaří, loďka jde ke dnu, není se čeho chytit, a Ježíš...

Kde je v té chvíli Ježíš? On spí? Spí na vavřínech? Spí na nebesích? Ne, je tady s námi v lodi. Není někde v suchu a v bezpečí. Je stejně ohrožen bouří jako my. Ale přesto spí. Jak může klidně spát? Je třeba něco dělat pro záchranu! Jemu snad na životě nezáleží? Podle evangelisty Marka se učedníci na Ježíše jako ta bouře obořili: Mistré, tobě je jedno, že zahyneme? My se můžeme přetřhnout a mistr si tu spí! V takové situaci není divu, že neudrželi nervy na uzdě. Vždyť my dovedeme Ježíšovi vyčítat mnohem méně vyhrocené situace, třeba jako Marta: „Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ Inu, ve vypjatých situacích snadno vyjde povaha člověka najevo.

Učedníci tedy budí Ježíše. Oni jsou totiž ti probuzení. A rádi by, kdyby všichni byli tak probuzení, jako oni. Vždyť ani ten Ježíš toho neudělá pro jejich záchranu tolik co oni sami. Sami sebe burcují a hecují. Protože loď, ta stará bárka už ani není pořádně vidět, úplně mizí ve vlnách, potřebovala by se zviditelnit, to by jí pomohlo. Takto to vypadá, že loď má problémy, že už dlouho nevydrží a nikdo už nevěří, že ho podrží nad vodou. Jen učedníci vědí, kdo je s nimi uvnitř. Ježíš ležící, spící. I přistoupili a probudili ho se slovy: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“

Rekl jim: „Proč jste tak ustrašení, vy malověrní?“ Zdá se, jakoby Ježíš nechápal situaci. Z Matoušova popisu dokonce vysvítá, že svou otázku pronesl ještě vleže. A až poté, co to řekl, vstal, pohrozil větrům i moři. Ale my se ještě zastavme u jeho otázky. Proč jsme tak ustrašení? Proč se bojíme? Ježíš to vyjádří jasně: Jsme malověrní. Máme málo víry. Strach a malověrnost patří k sobě, zatímco k víře patří odvaha a statečnost. To nám jako věřícím schází. Strach je sice přirozená emoce, ale ustrašený věřící je skoro protimluv. „Proč jste tak ustrašení, vy malověrní“ říká Ježíš.

Pak vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho. Co to znamená? Ježíš nemá strach z bouře. Bouře má strach z Ježíše. Vylámala si na něm zuby. Ježíš té bouři sebral vítr z plachet. Když se bouří postavíme s Ježíšem, když se nad ní postavíme v jeho jménu a v jeho síle jí pohrozíme, pak nás nemusí ohromovat demonstrací své síly a paralyzovat. Před jeho mocí ztichne. Nastane ticho. Zklidnila se ta bouře nebo my? „Má duše je tichá... Ani zlá bouře mnou nepohne.“ Tak jsme to zpívali v úvodu bohoslužeb. Ježíš dovede ztišit nejen bouři, ale i nás samotné. Dovede utišit bouři v nás, dovede poručit různým vichrům a duchům a posedlostem, které pak vyhání do moře. Ale to už je následující příběh o posedlých v Gadaře. Nám v tuto chvíli nezbyvá, než užasnout a říci si: „Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?“

Modlitba: *Pane, neklidná je naše duše, dokud nespočine v tobě. V tvé síle, Pane Božče můj, všem bouřím vzdoruji.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, tento svět je rozbouřené moře. Lidé jsou dezorientovaní a zmítáni závanem kdejakého vichru. Písmo říká, že svět leží ve zlému a nikdo z toho není vyňat. Všichni jsme v lidském břichu namočení až po krk. A tak tě prosíme o tvé slovo, které je svící, majákem a orientačním bodem v temnotách. Prosíme o moudrost, která si ví rady, když je kolem plno bezradnosti. Prosíme o mír, když svět kolem řinčí zbraněmi. Prosíme o pokoj do domácností i do lidských srdcí. Modlíme se za lidi, kteří ztratili životní jistoty a opory. Prosíme za ty, kteří jsou nemocní a obávají se o svůj život. Prosíme za lidi, pro které je život těžký až ke neunesení. Prosíme za ty, kteří tě hledají a nevědí, jak na to. Prosíme za ty, kteří nemají odvahu učinit první krok k odpuštění a ke smíření. Prosíme za lidi, kteří žijí bez víry a nevidí naději do budoucnosti. Nad těmi všemi se smiluj a pomoz jim. Amen.*